

GS 423

En ny och wacker

M i s s a,

om

Gremiten.

Göteborg,
tryckt hos Sam. Norberg, 1838.

13.

"Kom nu min vän", sad' Eremiten:
 "Och låt bekymret fly;
 "Mitt bord är slätt, min werld är liten,
 "Men glädjen alltid ny.

14.

"Min trogne hund som vänligt smeker,
 "Och sversan som du hör,
 "Och katten som på golvet leker,
 "Mitt hela sällskap gör."

15.

Han några sagor se'n berättar,
 Allt roa honom med;
 Men ingen ting hans oro lättar,
 Och tårar tillra ned.

16.

Hans suckar Eremiten röra
 Mer än han sjelf vill tro;
 "Hvad kan, o yngling, så förstöra
 "Din munterhet och ro?"

17.

"Kan hända lyckan dig förfjuttit,
 "Och dig till armod dömt;
 "Kan hända vänskaps pligt man brutit,
 "Ell' trogen kärlek glömt.

18.

"Men ack! hvad är för lyckan sträfwä?
 "Hon är en flygtig dunst;
 "Så så långt vi för henne bäfwä,
 "Som ligga om dess gunst.

19. "Och

19.

"Och hvad är vänskap? jo, en wisa,
 "Hwarvid man somna plår;
 "En röst som plår de stora prisar;
 "Men aldrig werksam är.

20.

"Och kärlek? ack! den är ej annat
 "Än blott de stonas skämt;
 "Hur sällan deras tro besannat
 "De eder som de nåmt!

21.

"Olycklig den af ödet drifwes
 "Allt pröfwa deras tro;
 "Ty kärlek ej på jorden tröfwes,
 "Om ej i dufwans bo.

22.

"Den eld ur deras ögon strålar,
 "Sly den, ja lönet fly!"
 Vid dessa ord en rodnad målar
 Wår främlings bleka hy.

23.

Deß kinders färg sig nu förnyar,
 De nu förtjusning ge,
 Lik de förkölda morgon-snyar,
 Som emot solen le.

24.

Deß klåmda bröst sig ymsom höjer;
 Och ymsom suckar drar;
 Och snart deß blugga uppsyn röjer,
 Allt det en flicka war.

25. "För

25.

"Förlåt", sad' hon, "iag eder plågar,
"Och störrer eder ro,
"Då jag det rum obelga vågar,
"Der Ni och Himlen bo.

26.

"Jag såfångt skulle vilja dölja
"Det som min ro förstör:
"När sorg och ånger mig försölja,
"Ej tyfnad lättning gör.

27.

"En Lord, som prägtig lefnad förde,
"Var mig en älskad far;
"Dess gods och rikdom mig tillhörde,
"Som enda barnet var.

28.

"Allt mig utur hans armar vinna,
"All bygdens ungdom gick;
"Och ho kan väl förtälja hinna
"Allt det beröm jag fick?

29.

"En talrik felar-flocc sig trökte;
"Hvar en mig såg blef lår;
"Men allt som deras tal sig ökte,
"Blef jag allt mera tvår.

30.

"Bland dem som ömmast för mig brunno
"Var unga Edvin en;
"Men ack! dess ömma suckar sunno
"Ett hjerta hårdt som sten.

31. "Han

31.

"Han inga gods och pengar ägde;
"Men uti dygd och wett
"Han wida wagnar öfwerwågde
"Hwar yngling som jag sett.

32.

"Hans dragt den ädla ensald röjde,
"Som hjertats prydnad war;
"Och ödmjukhet än mer upphöjde
"Den eld han för mig bar.

33.

"Med såfångt högmöd jag försökte
"Allt segra hwarje dag;
"Du mera sig hans ömhet ökte,
"Du mera kall war jag.

34.

"Hans hjerta rent och obefläckadt
"För mina fötter låg,
"Ejll dess det alltför länge gäckadt
"Ej mer förhoppning såg.

35.

"J tyfhet han mig öfwergifwit,
"Allt glömma mitt förakt;
"Men ångslan har hans bana blifwit,
"Som ryktet för mig sagt.

36.

"Nu skall mitt lif dess qwal betala:
"J gråttan, der han låg,
"Skall jag med Edvins skugga tala,
"Lifsom jag Edvin såg.

37. "Jag

37.

"Jag samma ödemärk vill wälja,
"Och dö på samma sätt;
"Mitt usla lif mig blott skall qwälja;
"Och döden bli mig lätt."

38.

"Nej aldrig!" hörs han henne svara
Med öm och liflig röst,
"En himlen Edvin tacks bewara,
"Eil Angelinas tröst."

39.

"Så se då, ömma Ulsterinna,
"Din Edvin åter här;
"Här skall du honom åter finna,
"Mer öm och mera kär."

40.

"Vi sku ej mer hvarannan mista;
"Eit qwal är nu förbi;
"Den stund som en gång blir din sista,
"Skall också Edvins bli."

